

З МИНУВШИНИ ГОЩІ НА ВОЛИНІ

Анатолій Яцик став маститим ученим-екологом, доктором технічних наук. Нині він очолює Український НДІ водогосподарсько-екологічних проблем. Перед цим же наш земляк обіймав пост віце-міністра охорони навколишнього природного середовища та ядерної безпеки, написав ряд наукових праць.

Петро Гожик — професор, науковий керівник Центру антарктичних досліджень при НАНУ, директор Інституту геології НАНУ, двічі лауреат Державної премії України.

Кандидат історичних наук Сергій Сегеда увійшов в історію Гощі як видатний учений-антрополог, автор багатьох наукових праць, підручників. Довгий час він працював завідувачем відділу Інституту археології НАНУ.

Доктор технічних наук Ростислав Кур'ят трудиться нині на посаді вченого секретаря НДІ проблем міцності металу м. Києва.

Як талановитий педагог-викладач та громадсько-політичний діяч проявив себе Олекса Новак. Здобувши науковий ступінь кандидата фізико-математичних наук, він працював завідувачем кафедри вищої математики Українського інституту інженерів водного господарства, став одним із фундаторів НРУ, Хельсинської спілки, УРП та КУНу в Рівному.

Кандидат технічних наук Анатолій Веремчук працює викладачем в Рівненському держтехуніверситеті, а Василь Лавренюк — доцент кафедри вищої математики Національного університету ім. Т.Г.Шевченка (м. Київ). Щодо Петра Шкурата, то він прославився на дещо іншій царині, ставши особистим пілотом президента Казахстану Н.А.Назарбаєва.

На початку 1960-х рр. в Гощі працював відомий нині фітотерапевт, письменник, кавалер ордена «За заслуги» III ступеня Євген Товстуха (саме тоді, до слова, селище відвідав його друг, широко знаний нині поет Борис Олійник), а уродженець Синьова, член-кореспондент АМН Росії Микола Сobotюк, який наразі завідує кафедрою та очолює педіатричний факультет Омської медичної академії, свого часу закінчив Гощанську СШ. І список цей, повірте, ще можна продовжити.

Кілька останніх років внесли в суспільно-економічний портрет Гощі значні корективи, дещо порушивши її усталений силует. Так, на зміну магазинам «Книги», «Меблі», продтоварів, що працювали упродовж десятиліть, прийшло сімейство сучасних продовольчих крамниць і кафе, власниками яких є приватні особи. Правда, це аж ніяк не означає, що гощанці стали, скажімо, менше читати і потреба у поживку для розуму відпала. Ні, просто ми наразі піднімаємось на новий суспільно-економічний рівень, зав'язуючи та при звичаючись до таких же відносин.

Те ж саме можна сказати і про хлібокомбінат, кінотеатр, з яким виросло і котрий радо відвідувало не одне покоління мешканців райцентру, відділення банку «Україна». Щодо друкарні, то вона зараз ледве зводить кінці з кінцями: майже немає замовлень. Хоча були, звичайно, і кращі часи.

...Шепоче вітер у мережчатому верховітті старовинного парку, стомившись від пружкого гасання над посрібленим горинським плесом та крутогрудими кемпами, неквапом веде розмову. Про те, що діється, про те, що діялось. Бо древня, дуже древня гощанська земля. Все перебачила, все пережила. І лиш майбуття заховане там, за обрієм, у сизому тумані невідомості.

Але ті незвідані простори відкривати вже нам, нинішньому поколінню гощанців. Тим, хто переступив поріг XXI століття. Тим, кому жити і творити на цій святій землі. Тим, хто закоханий у неї і вірить, що і на нашій вулиці загомонить свято.

Підготував Юрій КУЗЬМІН.

(Закінчення. Поч. у №№79-83. 86-88).